

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar întunecoasă
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

Vol. VII. Luna Decembrie No. 12
Anul dela Adam 6051. Anul dela Christos 1923

CONȚINUTUL

ȚINEREA PORUNCILOR SALE	179
O poruncă nouă	180
Un lucru de înjunghiere	182
UNELE INVĂȚĂTURI MISIONARE ALE PSAL- MILOR	185
O profeție ce se îndeplinește acum	185
Un mare cor de Aleluia	186
TEXTELE PENTRU ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNI	187
„NU DUPĂ CUM VĂ DĂ LUMEA“	188
Biserica în pustie	188
Societatea deșartă a pământului	189
Pregătirea Bisericii pentru zbor	190
Găsirea noastră de Iehova	191
Instruirea și ocrotirea noastră	191
DIVERSE ANUNȚURI	178
„Pusu-m'am la straja mea, stam pe turn și odulam să văd ce mi se va rice și ce răspuns să dau eu celor ce se opun”. — Habakuk 2:2.	

„Pe pământ strămtoare a popoarelor cu nedumerire; mugind marea (Isaia 17:12-14) de zguduirea valurilor (clăselor neliniștite și tul-
așa că oamenii măi își vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să ne (vie) pe pământ; căci puterile cerului (eclesiasticismul) vor fi zgudu-
Așa voi, când veți vedea aceasta întâmplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicați capetele voastre și vă bu-
că s'a apropiat răscumpărarea voastră.” — Matei 24:29; Marcu 13:29; Luca 21:25-31.

REVISTA ACEASTA ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ,

MISIUNEA acestei reviste, ca ractor însemnat în studiul și cercetările Bibliei, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor cercetătorilor bibliei după tesaurile înțelepciunii dumnezeiești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profețiilor biblice în lumina împlinirilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credință și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atot-importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este deadreptul negată sau altcum invalidată, adică răscumpărarea prin sângele prețios al lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți” (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura bază a iertării păcatelor și apropiere către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe” (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studație. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea tainei (care) din veacuri (a fost) ascunsă în (planul) lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feiuri, să fie dată acum prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum.” — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenesc; pe de altă parte, se sârguiește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profeții au spus, fără frică și considerare, intru atâta în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem. Scrierile și conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentru că, bazându-ne cu neîndoită credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cetitori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care e sigur și nu înșală, și la care în continuu dăm referiri pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVAȚĂ APRIAT

Că „biserică”, „aleșii”, sunt „Templul viului Dumnezeu”, rara creatură a mânelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evangheliei; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin el va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor.” — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acum se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase”, lucrarea aceasta se terminază, și marele Măiestru divin le va împreuna pe toate prin *prima înviere* într-un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umplea templul”, și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om”, și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale cuvenite”, va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume.” — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericii, adică a credincioșilor biruitori, este aceea de a fi „asemenea Lui”, de a ajunge să-l „vadă așa precum este”, și să fie „părtași firei dumnezeiești”, împărțându-se, prin comnoștenire, mării Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericii este aceea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu; să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumii martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturora*; înviere și restaurare la desăvârșire și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărțite de iubitor lor Răscumpărător și mărețul soată, biserică, tuturor acelor care pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotriviți și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci *distruși*. — Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ
REDACTATĂ DE UN COMITET

ADMINISTRAȚIA: STR. SURDĂ 4, CLUJ, TRANSILVANIA, ROMÂNIA

Adresa telegrafică „VIATA” Cluj

ABONAMENTE:

Hârtie albă	Hârtie de ziă
Pe un an . . . . . 150 lei	. . . . . 125 lei
Pe jumătate de an 75 „	. . . . . 65 „
Pentru America \$ 1.50 „	. . . . .
Bulgaria . . . . . 100 leva	. . . . . 75 leva
Jugo-Slavia . . . . . 100 dinari	. . . . . 75 dinari
Cehoslovacia . . . . . 40 cor.	. . . . . 30 cor.

CALENDARELE.

Să aduce la cunoștința tuturor acelor cari au comandat Calendare, și nu le-au vândut, că după 1 Ianuarie societatea nu le mai primește înapoi și deci să se poarte cu vînderea lor, altcum vor suferi pierderi pe cont propriu. Calendarele sunt destul de bogate și estine pentru a putea fi vîndute, dacă se pune silință. Sezonul Calendarelor continuă și după Anul nou.

O CORECTARE.

În numărul trecut s'a strecurat o greșeală cu privire la prețul „Harfei de buzunar”, a cărei preț în loc de 55 Lei, trebuia să fie, și este, 65 Lei.

IARĂ SE UITĂ.

MINTEA omului este uitucă—de cele bune—și de aceea ne îngăduim a atrage din nou atențiunea fraților, ca, când ne trimite bani pentru anumite cărți ce le-au primit dela noi și cu care au primit și o notă, să *nu uite* a serie, odată cu trimiterea banilor și *numărul notei*. Așteptăm să vedem care va fi cel dintâi care iarăși va uita!

PENTRU CETITORII „TURNULUI DE VEGHERE”

PRECUM cu acest număr la cei mai mulți dintre cetitorii noștri le expiră abonamentul pe anul 1923, îi rugăm să ia aceasta la cunoștință și să binevoiască a se pune în rând cu abonamentul pe anul viitor. Prețurile rămân neschimbate, deși, comparate cu numărul restrâns de cetitori, tipărirea „Turnului de Veghere” se face totdeauna cu deficit. Aruncând o privire înapoi peste anul trecut, putem constata că Domnul a binecuvântat în mod deosebit „Turnul de Veghere” în ce privește împărțirea hranei minunate din magazia spirituală a Domnului pentru casa credinței. Am primit în cursul anului, prin T. de V., câteva articole de mare importanță pentru poporul Domnului, și numai aceia cari iubesc lumina și adevărul dumnezeesc știu aprecia în mod deplin lumina mai departe asupra oricărui text. O fi fost, nu-i vorbă, și cauză de poticnire pentru unii; dar noi suntem încredințați, că pentru cari păstrează o inimă curată și se țin în marginele deplinei lor consacrați, ele n'au putut fi decât edificatoare și inspiratoare. „Pentru cel drept semănatu-s'a lumina, și pentru cei neprihăniți în inimă, bucuria.” (Psalm 97:11) Noi ne simțim adânc recunoscători față de Domnul pentru că ne-a socotit vrednici să stăm la masa lui și să ne ospătam din lucrurile bogate și grase ce le-a împărțit casei credinței, și ne rugăm ca el să binecuvinteze și pe anul viitor comitetul editorial cu înțelepciune de sus pentru cunoașterea deplină a vocii sale, care apoi în schimb să ne-o facă cunoscut și nouă.

„EPOCA DE AUR” NR. 2.

RUGĂM pe orice adunare sau frate, care are remase exemplare din „Epoca de Aur” Nr. 2, să binevoiască a ni-le trimite de urgență înapoi. Chiar și aceia cari au numai cu două-trei mai multe decât unul pentru el.

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VII.

CLUJ

DECEMBRIE 1923

BROOKLYN

NO. 12

ȚINEREA PORUNCILOR SALE

*„Căci iubirea lui Dumnezeu este aceasta, să păzim poruncile Lui, și poruncile Lui nu sunt grele”.
Ioan 5:3.*

CRIITORUL acestor cuvinte a fost un inspirat martor al Domnului, și s'a adresat acelor cari au fost concepuți ca membrii în noua creațiune. El a arătat cu emfază în această scrisoare necesitatea de a fi desăvârșit în iubire, fără de care nimeni nu poate câștiga răsplata.

De vreme ce vârsta păgânilor s'a sfârșit, unii dintre cei pe deplin consacrați se întreabă: De ce mai suntem noi tot de această parte de vâl? Răspunsul drept la această întrebare pare a fi: 1) Pentru că să ne perfecționăm pentru împărăție, și 2) pentru că să fim față de lume martori **contra** Babilonului, și **pentru** împărăția lui Mesia. Aceste două motive sunt atât de strâns legate, încât nu se pot despărți unul de altul. Pentru a ne arăta iubirea față de Dumnezeu și de Regele mării, noi trebuie, să fim acum reprezentanții lui oridecâteori ni-se dă ocazie; și este de bună seamă un privilegiu binecuvântat acesta.

Pentru a ne demonstra iubirea față de Dumnezeu, trebuie să-i ținem poruncile și aceasta nu de frică morbidă sau de silă, ci cu mintea dispusă și cu inima bucuroasă. Când mai eram încă în sistemul babilonic și eram învățați și credeam că chinul veșnic va fi soarta acelor cari nu vor ajunge în ceruri, se poate că am fost înclinați a servi Domnului și a-i ținea poruncile numai în măsura în care se putea să scăpăm de această grozavă soartă. Adevărul creștin însă, iluminat astăzi, și în conștiința privilegiului sau de a servi Domnului, trebuie să se conducă de un alt motiv în această slujire.

La acest serviciu trebuie să-l îndemne iubirea din inimă curată și bucuria adevărată și satisfacția că este în slujba lui Dumnezeu.

A iubi pe Dumnezeu înseamnă a aprecia faptul că el este Iehova cel mare și milostiv și răsplătitorul tuturor, acelor cari îl cercează cu străduință; înseamnă a fi recunoscător pentru ceea ce ni-a făcut; a avea pentru el o adorație sfântă, încrezându-ne în el deplin și supunându-ne cu bucurie voinței lui sfinte. O asemenea iubire nu se poate manifesta fără abnegarea eului și fără aducerea unor jertfe. Se vede, evident, că

adevărata iubire nu se poate manifesta decât în iubire și prin jertfă.

Iehova, unul atotputernic și etern, și-a jertfit pe Fiul său iubit, comoara cea mai iubită a inimei sale pentru că să-și arate iubirea față de omenire. El a făcut-o aceasta pentru că noi să avem viață și să o avem de prisos. Poate o făptură inteligentă să înțeleagă și aprecieze acest fapt fără să aibă în inima sa o recunoștință? Răscumpărându-ne cu sângele prețiosului său Fiu, el ne-a deschis drumul pentru că să intrăm într-o legătură de pace cu dânsul, prin meritul lui, Isus Christos. Noi am răspuns chemării lui, părăsind lumea, venind la Isus și dându-ne cu totul lui. Dumnezeu ni-a primit și ne-a îndreptățit prin meritul lui Christos trecut asupra noastră. După această ni-a conceput la natura sa divină și ne-a adoptat în casa fiilor săi de sub căpetenia lui Isus Christos. El ne-a iluminat atunci mințile și ni-a lărgit viziunea minunatului său plan. Ni-a dat Cuvântul său, pregătit foarte demult spre binele nostru, pentru că studiindu-l să putem dobândi o întărire pentru toate experiențele încercărilor noastre, și pentru că să ne crească speranța întru ajungerea în casa mării noastre. (Romani 15:4) El ne-a înconjurat cu purtarea sa de grijă și cu protecția sa, pentru că nimic rău să nu ni-se întâmple și pentru că să putem fi scăpați în toate timpurile greutăților noastre, uitându-ne la el. —Psalm 91:10-12; 34:7.

Se poate ca vre-un creștin să înțeleagă și prețuească aceste proviziuni făcute pentru binele lui, și totuși să nu răspundă cu iubire marelui dător al tuturor darurilor bune și desăvârșite? Psalmistul pare a pune adevăratele cuvinte în gura tuturor creștinilor cari apreciază aceste provizii ale iubirii, spunând:

„Iubesc-te Iehova, tăria mea! Iehova este stânca mea, cetatea mea și mântuitorul meu, Dumnezeul meu, stânca mea la care voi căuta adăpost, scutul meu și cornul mântuirii mele, turnul meu înalt.” —Psalm 8:13.

Christos Isus, capul glorificat al bisericii, a făcut suprema jertfă numai ca noi să trăim; astfel și-a manifestat El iubirea față de noi. Drumul mării sale a dus prin necazuri și suferințe. El și-a dovedit iubirea pentru Iehova plăcându-i că face voia sfân-

tă a lui Dumnezeu. Această supunere de bună voie la voința Tatălui, a fost aceea care l-a ridicat până la cel mai înalt loc, alături de Iehova. Ceilalți membrii ai casei fiilor trebuie să-și ajungă scopul măririi pe acelaș drum al încercărilor și suferințelor, și al supunerii de bunăvoie la voia Tatălui.—1 Petru 2:21.

O PORUNCĂ NOUĂ

Ca cap, al noii creațiuni și ca martor credincios al Tatălui ceresc în fața membrilor casei fiilor, Isus ni-a dat o poruncă nouă. Indreptându-și atenția spre ai săi, li-a zis el:

„Poruncă nouă vă dau, ca să vă iubiți unii pe alții, după cum v'am iubit, ca și voi să vă iubiți unii pe alții. Intr'aceasta vor cunoaște toți că 'mi sunteți ucenici, dacă aveți iubire unii către alții.” (Ioan 13:34, 35) Iar la aceasta a adăugat: „Dacă mă iubiți pe mine, veți păzi poruncile mele.”—Ioan 14:15.

Poruncile înseamnă reguli de acțiune, cari indreaptă ceea ce trebuie înconjurat și ce trebuie făcut pentru a plăcea Tatălui ceresc. Regulile acestea le luăm din Cuvântul lui Dumnezeu. Ele trebuie ținute nu într'un sens egoist, ci dintr'o inimă care răspunde cu bucurie, dintr'o inimă căreia îi place să facă voia lui Dumnezeu. În timp ce pentru biserică s'au dat în Cuvântul lui Dumnezeu alte porunci cari o leagă, aci ni-se spune de o poruncă specială, iar Isus ne spune că este de tot mare importanța ținerii ei.

Iubirea unuia pentru celalalt, așa cum se spune aci, înseamnă iubirea pentru frați. A ne iubi frații înseamnă a avea o ne-egoistă dorință de a le face bine; de a pune în acțiune această dorință chiar cu riscul jertfirii de sine sau a jertfirii intereselor proprii; și de a face aceasta fără a avea în vedere că iubirea noastră găsește sau nu răspuns. Când binele ce îl facem fraților îl facem cu scopul ca să fim aprobați de ei sau să primim din partea lor o oarecare recunoștință sau răsplată și să ni-se răspundă cu o iubire la fel, pornirea noastră pentru facerea binelui nu este în acest caz o dorință ne-egoistă; în aceasta nu se manifestă iubirea cea adevărată, asemănătoare cu a lui Christos. La fel, învățătorul ne spune că nu ne este ne-egoistă iubirea, dacă din pricina mai marei noastre învățături, pozițiunii favorabile sau influenței mai mari, așteptăm să ni-se dea o atenție cam specială și pentru aceasta—pentru ca să atragem dela cineva iubirea cuiva—manifestăm față de el o dragoste. Nu este iubire cu adevărat neegoistă și care să aibă stampila aprobării dumnezeiești, nici acea iubire pe care o manifestă, în afară, față de frați cineva, care fiind mai mare într'o adunare sau fiind un alt fel de serv al ei, sau stând între frați la o poziție mai înaltă, manifestă iubirea aceasta numai pentru ca să-și mențină poziția în fața fra-

ților. Și iarăș nu este o manifestare a iubirii neegoistă prescrise de Dumnezeu, iubirea pe care cineva obișnuindu-se a-și preamări virtuțile proprii în fața altora și a vorbi despre gloriificarea sa cu scopul de a se putea face admirat, o manifestă în afară, față de frați, pentru ca să încurajeze asemenea admirajii.

Iubirea creștină, neegoistă, este aceea care lasă la o parte ce e individual, și simte bucurie în a ajuta și întări pe frați, fără să aibă în vedere ce pot zice și gândi alții despre cel în chestiune. Când cineva e îndemnat de o dorință neegoistă de a ajuta fratelui său să devină o făptură nouă în Christos, și se străduiește să aducă un sacrificiu spre binele fratelui său, fără să socoată dacă fratele său știe sau nu de aceasta, sau dacă jertfind întâlnește sau nu o reciprocitate, în acest caz el a lucrat dintr'un motiv pur neegoist. Făcând astfel, acela a învățat ceva din iubirea lui Christos, și se dezvoltă după asemănarea Domnului; și aceasta îi aduce bucurie în inima lui. O asemenea iubire neegoistă ucide mândria și ambiția, tinde la împiedecarea certe și neînțelegerii în biserică, iar când ea este practică de toți membrii bisericii, o dezunire este absolut imposibilă. O iubire neegoistă de aceasta stabilește și menține o unitate a inimii între frați. Unitatea spirituală va duce la unitatea de acțiune, spre mărirea Domnului.

Unitatea spirituală și cea a acțiunii, supuse poruncii Domnului, dovedesc iubirea noastră față de Dumnezeu. Menținerea unei asemenea condiții ne aduce asigurarea că toți acei cari sunt urmași ai Învățătorului, vor avea o abondentă intrare în împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos.

PORUNCILE ACTIVITĂȚII

Poruncile Domnului cari privesc activitatea poporului său, au fost limpede spuse în Cuvântul său. Fiecărui conceput de spirit i-s'a dat porunca de a-și pune în acțiune iubirea față de Dumnezeu; iar această misiune și poruncă se găsește în cuvintele Profetului: „Spiritul lui Iehova, Domnul, este asupra mea; fiindcă Iehova m'a uns, ca să binevestesc celor sărmani; m'a trimis ca să vindec pe cei zdrobiți la inimă; ca să prochem libertatea celor prinși, și deschiderea închisoarei celor încătușați, ca să prochiem anul îndurării lui Iehova, și ziua răzbunării Dumnezeului nostru.” (Isaia 61:1-2) Este rațional, ca fiecare iubitor de Dumnezeu, să nu negligeze, încă cât mai poate, să pună această poruncă în acțiune.

Felul de intrare în acțiune, după poruncile Domnului nostru, este arătat în scripturi sub diferite simboluri. Unele din acestea se aplică cu particularitate zilelor de azi ale bisericii de pe pământ. Când Isus a luat cartea lui Isaia în sinagoga din Naza-

ret, în ziua Sabatului, el a citit această misiune și poruncă; dar trebuie observat, că a omis să citească și cuvintele: „Și ziua răzbunării Dumnezeuului nostru.” Faptul că el a suprimat aceste cuvinte, a fost un scop al lui Dumnezeu de a lăsa acel mesaj privitor la răzbunare, pentru o altă zi; și este rațional să presupunem, că el ar fi rezervat un mesaj ca acesta pentru sfârșitul epocii păgâne.

Dumnezeu a îngăduit păgânilor să organizeze un imperiu universal, pe care Satan a pus stăpânire, devenind el Dumnezeuul acestei lumi; iar de atunci toate națiunile sunt sub influența celui rău. Noi credem, că timpul închiriat stăpânirii păgâne s'a încheiat la 1914; iar de atunci încoace este „ziua răzbunării lui Dumnezeu”, a căderii împărăției lui Satan. Deci în acel timp a trebuit să se pronunțe declarația răzbunării. Consecvent sfârșitului epocii păgâne, ziua răzbunării lui Dumnezeu se vede a fi timpul la care s'a referit Domnul nostru atunci când a zis: „Și neamurile fură întăritate și veni mânia ta și timpul când să prăpădești pe cei cari strică pământul.”—Apocalipsul 11:18.

Profetul Isaia pare a se fi referit la aceeași zi a răzbunării, atunci când a scris: „Apropiativă popoarelor, ca să auziți... căci mânia lui Iehova este peste toate națiunile.” (Isaia 34:1-2) Și iarăși când zice: „Cerurile ca fumul vor dispărea, și pământul se va învechi ca un veșmânt.” (Isaia 51:6) „Căci este ziua răzbunării lui Iehova.” (Isaia 34:8) Nu este ziua răzbunării bisericii, ci a răzbunării lui Dumnezeu, contra împărăției lui Satan, a celei vizibile, și invizibile, și contra tuturor elementelor ce compun această împărăție. Înseamnă că timpul a sosit, pentru răsturnarea treburilor din împărăția Satanei; și că lui Dumnezeu îi trebuie un instrument de al întrebuinta pentru mărturisirea acestui fapt în fața națiunilor pământului. Onoarea de a le da această mărturisire, va da-o, după cum a declarat, acelor cari îl iubesc și cari vor alcătui noua creațiune.

În simbol, Christos este arătat ca via cea adevărată, iar membrii trupului lui sunt ramurile acesteia. (Ioan 15:5) Simbolic, și pentru contrast, vinul de pe pământ este arătat ca formând sistemele acestei lumi ce operează în numele lui Christos, dar care de fapt și întradevăr sunt izvorâte dela Satana. (Ioan 8:44; Apocalipsul 14:14-19) Apocalipsul ne arată aci pe Domnul mării ca fiind prezent, și folosindu-se de grozavele zile de pe pământ pentru a sfârâma alcătuirile Satanei. El este arătat cu o coroană de aur pe cap, simbolizând autoritatea divină de a intra în acțiune. Iar în mână se spune că are o seceră sau cosor, care este mesajul adevărului ce trebuie declarat; iar porunca dată este de a pune cosorul și a secera, pentru că rodul viei este deplin copt și timpul storsului a sosit. Noi suntem acei cari privim via pă-

mântului că e pe cale de culegere și stoarcere.

Aproape toate sistemele eclesiastice de pe pământ, deși separate pe orice alte chestiuni, sunt toate unite în dușmănia și opunerea față de vestea împărăției mesianice, și față de proclamatorii ei iubitori. Ele sunt sprijinite în aceasta de diferitele organizațiuni politice și financiare cari la oaltă cu sistemele eclesiastice formează „fiara”, sau organizația diavolului pe pământ. Rodul acestei organizații s'a dezvoltat, coacerea lui este aproape, și în mod rațional ea s'a început în scurt după sfârșitul epocii păgâne și continuă până la căderea împărăției lui Satana.

Sub o altă figură, „fiara” este arătată că poartă război cu Mielul și cu acei cari îl urmează pe acesta și cari îi sunt soli. (Apocalipsul 17:14) Acei cari iubesc pe Domnul, sunt alături de el și îi țin cu bucurie poruncile, participând la războiul lui. Dar unii au spus și tot mai spun, că urmașii lui Isus nu trebuie să ia parte la războiul acesta; că fiara este aceea care poartă război cu Mielul, și Mielul și urmașii lui nu au nimic de făcut cu aceasta. Ei zic, că este datoria tuturor creștinilor se rămână liniștiți, bizuindu-se pe Cuvântul lui, și să aștepte răbdători schimbarea. Tutoare acestora le amintim însă cuvintele Invățătorului: „Cine are poruncile mele și le păzește acela este care mă iubește.” (Ioan 14:21) Una dintre poruncile lui este că trebuie să mărturisim ziua răzbunării lui Dumnezeu; iar alte scripturi arată că membrii trupului lui Christos, ca să țină poruncile Domnului, trebuie să se alăture lui în război atunci când li-se dă ocazie. Deși armele de război ale bisericii nu sunt carnale, totuși ele sunt puternice pentru a doborî întăriturile erorilor. (2 Corinteni 10:4) Deținătorii erorii sunt falsele doctrine și sisteme ale Satanei. Cum își vor putea întrebuinta sfinții armele lor de război, dacă nu participând—la vestirea răzbunării contra împărăției lui Satana?

Ca o altă probă coroboratoare, a faptului că biserica trebuie să participe la război, notăm cuvintele Invățătorului spuse lui Ioan în Apocalips 19:11-16. Aici Împăratul împăraților și Domnul domnilor, cel mărit, actual cap al noii creațiuni, este arătat simbolic stând pe un cal alb, care reprezintă doctrina nepătată a adevărului. El s'a numește Credincios și Adevărat și „în dreptate judecă și se războiește.” El este descris simbolic ca un departe văzător, înțelepciunea lui dovedind că a sosit timpul acțiunii contra imperiului Satanei. El are pe cap mai multe coroane, cari simbolizează autoritatea absolută, atât în cer cât și pe pământ. „Și oștile în cer îi urmau pe cai albi, îmbrăcate în haine de bis curat.”

Cuvântul „oști” este întrebuintat aci în plural, sugerând în același timp cele două diviziuni ale armatelor Domnului: acei cari

au fost deja luați la întâlnirea cu Domnul în văzduh, sfinții cari au înviat și formează împreună cu El armata invizibilă; și sfinții de dincoace de văl, cari bucușoși și supuși poruncii Domnului, activând în cea de a doua armată. Aceștia din urmă sunt arătați în îmbrăcăminte de în fină, albă și curată, reprezentând că sunt din ordinul preotesc, și lucrând împreună cu marele împărat Isus Christos. Împăratul împăraților ne este înfățișat „într'un veșmânt stropit cu sânge.” Stropirea veșmântului lui cu sânge pare în mod clar să reprezinte trebuința neapărată a participării membrilor trupului lui la această războire, până la săvârșirea jertfei lor. Oriunde se duce el, ei îi urmează; și cum el dă porunca vestirii zilei răzbnării dumnezeiești, fiecare răspunde cu bucurie, unii aci, alții altundeva, toți fiind angajați la o cauză comună.

UN LUCRU DE JUNGHIERE

Dupăcum s'a arătat deja în Turnul de Veghere, numărul din Noembrie și Decembrie 1920, Ilie a arătat care este până la un timp opera bisericii; după aceea Eliseu a descris opera bisericii de această parte de văl. Eliseu a fost ales să ia locul profetului Ilie, iar misiunea ce i-s'a dat prin această alegere a specificat, că Eliseu are să săvârșească un anumit lucru de înjunghiere. Aceasta pare să preumbrască, că mărturisind pe Domnul în ziua răzbnării lui, biserica va avea să facă un lucru de înjunghiere. Cuvântul **injunghiere** fiind întrebuintat aci în sens evident simbolic.

O ilustrare similară găsim în capitolul 9 din Ezekiel. În acest capitol observăm că „șase bărbați veniau de pe calea porții celei de sus, ce caută spre miază noapte, având fiecare în mână sa arma sa de nimicire și unul din ei între cei șase, și deci al șapteleal, om îmbrăcat în in, avea la coapsele sale o călămară de scriitor; și intrând, a stăut aproape de altarul de aramă.” Vedem clar prevăzut în această ilustrare, că va fi de împlinit o funcție, pentru desăvârșirea planului lui Dumnezeu, și funcția aceasta trebuie ocupată și împlinită de un anumit serv credincios al lui. Unul descris ca ocupând această funcție este arătat ca fiind din ordinul preoților și operând cu autoritate divină; și pentru că este îmbrăcat în in și are la brâu o călămară, se vede din aceasta că are o autoritate specială, de a face un lucru hotărât. Faptele arată, că acel ales a fost C. T. Russell, ca unul, care să ocupe slujba aceasta. El deveni pastorul multor biserici consacrate din toată lumea. Misiunea ce i-s'a dat, este aceasta: „a strigat către bărbatul îmbrăcat în in, care avea la coapsele sale călămară de scriitor, și a zis Iehova către dânsul: „Treci prin cetate prin Ierusalim, și fă semn pe frunțile bărbaților, cari gem și suspină pentru toate urăciunile, ce se fac în mijlocul lui.” În timpul slujirii sale, fratele Russell, a trecut prin

mijlocul creștinilor din lume, dându-le o explicație inteligentă a planului divin, în special privitor la răscumpărarea, consacrarea, „misterul” și glorificarea bisericii; iar acei de sub diversele sisteme, cari însetau și flămânziau după dreptate și oftau după scăpare, au primit din partea lui, cu adevărat, un semn pe frunte, adică o inteligentă pricepere și apreciere a cuvântului divin. După ce el și-a săvârșit opera, Domnul l-a chemat la sine; iar profetul ni-l arată sub această înfățișare: „Și iacă, bărbatul îmbrăcat în in, care purta călămară la coapsele sale, adus-a răspuns zicând: Făcut-am precum mi-ai ordonat.”—Ezekiel 9:11.

Intocmai cum este sigur că bărbatul în veșmânt de in și cu călimăra la brâu, a avut din partea Domnului o misiune, tot astfel este clar, că ceilalți șase bărbați reprezintă pe acei cari au primit din partea Domnului misuinea de a face un anume lucru. Dacă acel **unul**, reprezintă funcție deosebită pentru un anume lucru al bisericii, ceilalți șase ce reprezintă ei? Acel **unul**, a simbolizat slujba față de biserică a Trimisului Ladicean, care a fost săvârșită de un om, după cum era și necesar. Numărul șase, privit din punctul de vedere divin, reprezintă un ceva necomplet. Biserica de dincoace de văl e incompletă din două cauze: aceasta, că numai o parte dintre sfinții ei sunt dincoace de văl, și nici ei nu sunt încă pe deplin perfecți. Părerea noastră deci, este că cei șase bărbați reprezintă pe toți sfinții de dincoace de văl, cari sunt angajați în unire la cauza comună a vestirii Domnului.

Dacă credința noastră este că Domnul Isus este de față, că a condus și conduce încă lucrarea sa, și că acel pe care l-a ales pentru a sluji biserica este fratele Russell, și că funcțiunea aceasta el și-a îndeplinit-o cu credincioșie, atunci trebuie să conchidem, că fratele Russell, îndeplinindu-și obligațiunile acelei funcțiuni a sa, era sub supravegherea Domnului. Pentru a-si împlini obligațiunile, el a alcătuit societatea, și a spus că atunci când el are să plece, societatea fi va continua mai departe lucrarea încenută. Este lucru cuminte să conchidem, că Domnul a trebuit să aibă un asemenea aranjament ca acesta, deoarece tot ce face El este făcut în ordine și după regulă. Ne putem aștepta, ca opera bisericii să se săvârșească pe cale în ordine, printr'o mișcare concentrată organizată. Credința noastră este că Societatea este o asemenea orânduire organizată, menită a duce mai departe lucrarea Domnului. Cu toate că societatea este o corporațiune, cu ceruții conducători și servitori, totuși nu aceștia singuri o constituie. În sensul mai larg, Societatea este compusă din corpul creștinilor organizați într'un chip model sub conducerea Domnului, cu scopul de a continua lucrul său; și totți consacrații de dincoace de văl cari lucrează în armonie la proclamarea vestei despre împă-

răția Domnului ce are să se stabilească acum, toți aceștia constituie Societatea. Toți cei angajați la un asemenea lucru nu trebuie să fie numai decât din rândul preoțimii regale, dar clasa regală de dincoace de vâl neîndoielnic e cuprinsă în numărul acelor cari lucrează împreună.

Ne fiind complet acest număr, el este simbolizat în mod foarte potrivit prin numărul șase. Aceștia sunt din ordinea preoțească, după cum ni-au arătat cuvintele profetului. Ei au venit dela miază-noapte: și vin ca să servească la altar. După ce slușitorul special își va fi îndeplinit opera, cuvintele profetului se vor adresa celorlalți, cari sunt reprezentați prin cei șase. Iar către ceilalți a zis în auzul meu: „Treceți în urma acestuia prin cetate, și loviți: să nu crute ochiul vostru și nici să nu vă îndurați. Uciideți, până veți nimici pe bătrâni, tineri, fecioare, prunci și femei: dară nu vă apropiați de tot omul, pe care este semnul; și începeți dela sanctuarul meu.” (Ezekiel 9:5, 6) Răzbunarea lui Dumnezeu e asupra orânduirilor nedrepte, în cari este pleavă, cari pretind a fi urmași ai Domnului. Când vestea adevărului prezent li este anunțată acestora, ei se vor încăpățina, pleava va deveni și mai întărită în greșala lor. De aceea sabia spiritului îi va tăia și va opera asemenea unei arme distrugătoare. Acest lucru îl vedem săvârșindu-se acum. Mesajul acesta al adevărului va fi distructiv sistemelor acestora, nouă și vechi, și va face pe cei dintre pereții lor cari nu au spiritul Domnului, să-și nege titlul de creștini. Opera a început, după cum se vede, cu clasa dela sanctuar, adică cu acei cari profesază a fi creștini, și în special cu „bătrânii”, cu clerul, care reprezintă aceste congregațiuni.

S'a dat în mod pozitiv povața, acelor cari au fost chemați, cari au deci spiritul Domnului—să: „**nu vă apropiați de tot omul pe care este semnul.**” Semnul înseamnă aci pe unii cari înțeleg și apreciază planul divin în felul expus de solul Laodicean. Nu se va face nici o încercare de a le micșora sau nimici intelectul prin războire cu ei. Acesta înseamnă evident, că creștinii nu au să se angajeze într-o contraversă cu alții cari au primit cunoștința prezentului adevăr. Oricum ar ataca unii cari se pretind a fi urmași ai Domnului. Turnul de Veghere și comitetul său de editură, noi vom continua, prin grația Domnului, să-i tratăm pe unii ca aceștia cu tăcere și să lăsăm la o parte orice contraversă cu ei.

Povața aceasta a profetului este de asemenea o dovadă pozitivă, că acei cari au acceptat vestea adevărului prezent, adusă lor de scrierile fratelui Russell, nu sunt autorizați să organizeze o altă mișcare contrară Societății, sau să încerce prin acea mișcare să se opună operei prin care Societatea proclamă prezența Domnului, în zilele de astăzi. Domnul este în stare a-și conduce singur treburile, și nu este dat omului să se opună lu-

crurilor lui. Dacă Domnul a fost acel care l-a călăuzit pe fratele Russell la organizarea în acest scop a Societății, părea-s'ar a fi rațional ca Domnul să fi autorizat și pe alții, cari, prin învățăturile fratelui Russell au primit cunoașterea adevărului prezent, să alcătuească o nouă organizațiune și prin aceasta să încerce a anunța vestea care să cuvine să fie acum anunțată?

Afirmațiunea aceasta nu este făcută cu scopul de a reduce oportunitățile serviciului altora, ci pentruca toți adevărații urmași ai Domnului să lucreze în armonie într'un singur scop.

Unii dintre frații noștri, cari au fost cândva împreună cu noi, dar au crezut de cuviință să se deosebească și să organizeze alte mișcări, au socotit că sunt datori a nu se angaja la nici un fel de lucru în proclamarea vestei zilei răzbunării lui Dumnezeu și în vestirea mângâierii despre împărăția lui Mesia ce să apronie, conform căreia milioane dintre cei ce trăesc astăzi, nu vor muri niciodată. Unii ca aceștia au socotit că nu sunt datori decât să se întrunească deosebit și să studieze Biblia, fără nici o încercare de a mai vesti vestea și altora. Alții au mers chiar până acolo, că zic, că acei cari mărturisesc astăzi lumii vestea adevărului, constituie turma cea mare. Prin astfel de raționări unii din turma Domnului au fost amăgiți și au adormit pentru un timp oare care, dar unii dintre ei s'au recomfortat după un timp. Speranța noastră este, că, dacă este voia Domnului, toți cei astfel înșelați se vor reîntări. Nu este treaba noastră să spunem, cari sunt acei cari constituie clasa turmei celei mari, pentrucă nu este de competența noastră judecata.

E destul din partea noastră, să facem cu toate puterile ceea ce ne stă în putință, ceea ce este pus la cale de Domnul, și să lăsăm ca răsplata să ni-o dea marele dătător al tuturor darurilor.

Însă, spre binele acelor cari s'au poticnit și cari mai sunt în această stare, atragem aci atenția asupra unor chestiuni cari îi privesc. Stă undeva scris în scripturi, că misiunea de a vesti ziua răzbunării lui Dumnezeu ar fi dată turmei mari? Unde vom găsi noi însărcinarea dată acestora, pentru a mângâia pe cei ce plâng? Domnul nostru ne arată, că clasa turmei mari a fost zugrăvită prin fecioarele nebune, cari nu au avut spiritul Domnului într-o măsură mare și cari nu descopăr clasa în care sunt destinați, pânăce lucrul nu va fi fost săvârșit aproape de tot. Profetul ne arată, că unii ca aceștia nu descopăr clasa în care sunt destinați, pânăce secerisul este isprăvit. (Ieremia 8:20) Nu pare oare inconsistent, că Domnul ar fi dat „fecioarelor nebune” misiunea de a da altora sfaturi înțelepte în numele lui? Și nu pare oare tocmai ciudat, că acei cari nu au în vasele lor olei [turma cea mare] să fie acei cărora Domnul să le facă onoarea de a-i pune

să-i vestească ziua răzbunării și a venirii împărăției sale, și prin aceasta să fie ei mângâitorii acelor care plâng? Vi-s'ar părea oare rațional, ca turma cea mare să aibă înflăcătorul zel care să-i îndemne la neferică, la curaj, îndrăzneală și iubire, în proclamarea vestirii Domnului? Acestea sunt întrebări care ar trebui să primească considerația prin rugăciuni a acelor care și-au lăsat mâinile în jos și nu fac nimic.

Dacă este vre-unul care se îndoește cu privire la cine sunt acei pe care Domnul îi alege să participeze la proclamarea vestei lui, profetul le înlătură aceasta îndoielă prin Psalmul 149, care este azi pe cale de îndeplinire.

„Tresalte cuvicioșii cu mărire.” „Cuvicioșii” de aici să referă fără îndoială la reprezentanții de pe pământ ai Domnului, cari sunt aceiași simbolizați prin cei șase bărbați din Ezekiel 9. „Mărire” înseamnă onoarea de a fi în prezența Lui. Domnul este prezent, și El a dat o mare onoare urmașilor săi cari au să-l reprezinte acum pe pământ și să ia parte cu el la război.

„Cânta de bucurie pe paturile lor.” „Patul” înseamnă aci o stare de odihnă și confort, de încredere în Domnul și cari nu sunt turburați de zarva de pe pământ.

„Înălțările lui Dumnezeu fie în gura lor și sabia cu două tăișuri în mână lor.” Aceștia preamăresc pe Iehova și îl iubesc, își dovedesc iubirea pentru dânsul și îi arată aprecierea lor prin aceea că îi țin poruncile. Sabia cu două tăișuri reprezintă asprul, tăiosul mesaj al adevărului, mesajul Domnului, pe care l-a pus în mâinile poporului său, ca pe „o armă de nimicire.”

„Ca să facă războaie între popoare, mustrări între națiuni.” Aceasta e războiul Domnului asupra celor ce s-au organizat contra împărăției mesianice ce va să vină acum: și este pedepsirea acelor care alcătuiesc această putere organizată a Satanei, sau cari simpatizează cu ea.

„Ca în cătușă să lege pe regi lor, și pe cei măriti ai lor cu lanțuri de fier.” Marele cârmuitor al relei ordini de astăzi e Satana, care împreună cu comisarii săi are să fie acum legat cu lanțuri [cu adevăruri tari]. (Apocalipsul 20:1-3) Nobilii [cei din fruntea diferitelor orânduiri de pe pământ și în special acei din fruntea bisericilor] vor fi legați cu lanțul adevărului cuvenit acum ca și căruia nu-i pot răspunde. O ilustrare acestui fapt: s-au predicat timp de veacuri minciunile Satanei, spunând că „omul când moare nu e mort.” Acum, ne fiind în stare a răspunde vestei că „milioane ce trăesc astăzi nu vor muri niciodată”, predicatorii acestia anunță subiecte sub titlul: „Milioane ce trăesc astăzi, nu vor muri niciodată—asa zice Satana.” Ei acum negă afirmația lor anterioară, și sunt opriți de a se mai folosi de ea; și tot atunci încearcă a se folosi de înșelăciunea Satanei pentru a închide ochii lumii când se vestește

împărăția lui Mesia; și în acest chip ei sunt legați cu lanțurile adevărilor puternice.

„Ca să facă între ele judecata cea scrisă.” Judecata aceasta o găsim scrisă în profetiile lui Ezekiel și în Apocalips.

„Ca să facă între ele judecata cea scrisă.” această lucrare ca reprezentanți ai Domnului? Răspunsul este limpede și pozitiv: **„Această mărire au toți cuvicioșii săi.”** Lăudați pe Iehova! (Psalm 149:9) De aceea cuvicioșii să-și dovedească iubirea față de Dumnezeu ținându-i poruncile, dintre cari una este cuprinsă în cele mai sus spuse de Psalmist.

Opera de înjunghiere încredințată bisericii trebuie dusă cu instrumente sau arme nimicitoare, așa cum a prevăzut Domnul. Arma nimicitoare este sabia spiritului, mesajul adevărului prezent. „Taina Împlinită” ne explică judecata scrisă de profetul Ezekiel și de autorul Apocalipsului, și aceasta este o armă contra împărăției lui Satana, a celei vizibile și invizibile. Mesajul cuprins în cartea: „Pot cei vii să vorbească cu morții?” expune minciuna care este așa-zisa comunicație cu morții, și această carte este o judecată contra demonilor, și deci și o parte a judecății împărăției lui Satana, atât a celei invizibile cât și a uneltelor ei văzute. Vestea, după care lumea s'a sfârșit, împărăția lui Mesia este aci, și „milioane ce trăesc astăzi nu vor muri niciodată”, este un mesaj care leagă pe învățătorii înșelători, și tot atunci deschide ochii lumii în fața aurorei noii ere și aduce întărire inimilor omenesci. Acestea conțin mesajul ce trebuie proclamat acum, adică arma nimicitoare, a cărei întrebuintare este privilegiul sfinților. Vorbind profetic, ca și cum ar vorbi în timpul nostru, Isus a spus: „Și se va predica această evanghelie a împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14) Mulțumită Domnului, el ni-a dat prilejul de a duce acest mesaj creștinismului de pretutindeni.

Ceeace trebuie să ne îndemne la acest serviciu, trebuie să fie iubirea: „În aceasta este desăvârșită iubirea între noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecății, fiindcă ce fel este acela, astfel suntem și noi în lumea aceasta.” (1 Ioan 4:17) Azi suntem în ziua judecății. Dupăcum Isus s'a împotrivit în această lume Satanei și tuturor emisarilor acestuia tot astfel și urmașii lui de astăzi cari sunt în lume dar nu sunt din lume sunt opoziții Satanei și tuturor sistemelor organizate de acesta în lume. Îndrăzneală înseamnă curajul în proclamarea adevărului. Se poate oare teme și descuraja poporul Domnului, și să se retină de a proclama vestea numai pentru că din partea inamicilor adevărului pot să le vină unele greutăți și piedeci? Pot ei oare, să se teamă de temniță, de lanțuri, de moarte? Sf. Ioan răspunde: „Temere nu este în iubire, ci iubirea desăvârșită dă afară temerea.” Dacă noi îl iubim

pe Domnul, trebuie să avem încredere deplină în El; și încrezându-ne în el, nu vom avea de ce ne mai teme. După ce el a protejat și apărât pe poporul său până astăzi, va face-o aceasta până la capăt. Acei deci cari îl iubesc, prin grația fratelui lor mai mare, a Domnului și învățătorului nostru iubit, îi vor ținea ca statornicie și bucuroși poruncile.

Timpul de acum nu este pentru creștinii să se împartă prin controverse în clase sau alt cum; este timpul care mai presus de cât oricând trebuie să urmărim povața Sf. Apostol Paul: „In chemarea voastră purtați-vă numai într'un chip vrednic de Evanghelia lui Christos... și vă voi fi văzut... că stați într'un spirit, luptându-vă împreună într'un suflet, pentru credința evangheliei, și ne speiriindu-vă întru nimic de cei împotriviți.—Filipeni 1:27, 28.

Corpul lui Christos nu este împărțit. Mem-

brii lui sunt împreună. În timp ce lumea se ceartă și se încaeră, fiii lui locuiesc împreună în pace. Și în vreme ce împărățiile pământesti încearcă neobosite să se mențină solide, singure picioarele lui Christos, creștinii de pe pământ, sunt aducătorii bunelor vesti cât și ai păcii. Despre această clasă, a credincioșilor, a scris profetul lui Dumnezeu, Isaia: „Cât de frumoase sunt pe munți picioarele celui ce dă în știre binele, celui ce face să se audă pacea, celui ce dă în știre binele, celui ce face să se audă mântuirea, celui ce zice către Sion: „Dumnezeu tău domnește.” (Isaia 52:7) Aceștia sunt acei cari țin cu bucurie poruncile domnului; iar bucuria lor este atât de mare, încât ei își ridică glasul și împreună cântă pe drumul care ei se duc la luptă. Ei cântă astăzi cântecul lui Moise și al Mielului, deoarece ei îl iubesc pe Domnul.

Watch Tower, 1 Noembrie 1921.

UNELE ÎNVĂȚĂTURI MISIONARE ALE PSALMILOR

Psalmii 47:1-9; 67:1-9; 100:1-5.

O profeție împlinită acum. — Un mare cor de Aleluia.

„Să te laude pe tine, Dumnezeu; să te laude pe tine toate popoarele!” — Psalm 67:4.

TREI psalmi, acei numerotați sub 47, 67 și 100, ne sunt dați pentru studiul nostru despre „Învățăturile Misionare ale Psalmilor”; iar aceștia trei pot fi socotiți ca tipici pentru scopurile lecțiunii noastre. După cum e statornic mai demult, una dintre călăuzele noastre pentru dreapta împărțire a Cuvântului adevărului (2 Timotei 2:15) este aceasta, că oriunde în psalmi sau profeții se face invitație poporului lui Dumnezeu să cânte, sau ori de câteori pasagiul spune sau indică un timp de bucurie și tresăltare, cuvântul acesta se referă totdeauna—sau în mod direct, sau în mod figurativ—la timpul venirii a doua a Domnului.

De aceea, întrucât fiecare dintre psalmii studiului nostru de astăzi este unul al bucuriei și veseliei în Domnul, putem să știm, că vestirile lor se referă la timpul de acum și la restatornicirea împărăției. Scripturile acestea acopăr experiențele bisericii din epoca strămtorării, și de multeori și pe acelea ale Israelului pământean restaurat la începutul împărăției, când, sub conducerea vechilor lor profeți în viață, ei vor relua cântul de preamărire al Domnului și vor deveni proclamatorii „adevărului prezent” din acele zile. Cei trei psalmi luați pentru studiul nostru de astăzi, sunt pilde despre acest lucru.

Cu toate că psalmii nu sunt nici în ordine cronologică nici în ordinea tălmăcirii, ei nu sunt totuși, în nici un caz, o colecție promiscuă. Mulți dintre ei sunt într-o ordine a temelor pe cari le relatează; iar această orânduire o ținem în vedere la toți acești trei psalmi. Psalmul 47 este în mod vădit un imn pentru stabilirea împărăției, iar ordinea în care să află confirmă și fixează această interpretare. El este la mijlocul unui grup de psalmi cari toți vorbesc despre stabilirea împărăției lui Dumnezeu.

Bindecunoscutul psalm 45 ne arată biserica desfășurându-se de bucuria adevărului, pentru că a văzut pe Rege îmbrăcat pentru luptă. Sabia lui este încinsă; iar

el înaintează călare cu succes, pentru că este drept, iar săgețile sale lovesc tare în inimile dusmanilor împăratului. (Vezi Apocalipsul 19:11) Acest psalm ne mai vorbește despre regină ca fiind împodobită cu podoabele frumuseții (cf. Isaia 61:10) și cu aur din Ofir, fiind frumusețea ei mult dorită de Împărat; ne vorbește apoi despre fecioarele din suita ei, din marea suită a acelora cari la fel au părăsit casele părinților lor dar cari nu au fost atât de credincioase încât să fie vrednice de favorurile cele mai de seamă; apoi pe fiii lor, cari au fost odinioară „părinții”, și cari au să fie făcuți acum căpetenii ale întregii lumi, fiind ei acei mari oameni din vechime cari au murit credincioși „sperând într-o mai bună înviere” (Ebrei 11:35 și cari au să fie ridicați la marea mărire de a fi reprezentanții pământesti ai lui Christos la mărirea împărăției sale. Când Împăratul pleacă la luptă, se începe timpul mării încercări a lumii. Pământul se clatină din temelii, iar munții, marile împărății, sunt prăbușite în adâncurile oceanului anarhiei.—Apocalipsul 11:17, 18; Psalm 82:5.

Psalmul 46 este scris special pentru a îmbărbăta în acel timp pe poporul Domnului. Mari pustiri s'au făcut în lume, dar poporul său a fost binecuvântat cu pace și credință, fiind împropătat cu apa râului lui Dumnezeu, a râului adevărului care curge liber. (V. 4) El știe, că Dumnezeu este cu el și îl va scăpa din luptă. Dumnezeu este înălțat pe pământ, iar războiul său face să înceteze războaiele la sfârșitul lumii sau veacului.—V. 9.

O PROFEȚIE ÎMPLINITĂ ACUM

Psalmul 47 continuă această temă. Poporul Domnului, având în gură, și în mâni un mesaj, cere popoarelor pământului să se bizuie chiar și dacă lucrurile lui Dumnezeu sunt înfricoșătoare. El este marele rege peste întreg pământul. (Vs. 1, 2) El restabilește legea dreptății, care a fost călcată prin păcatul lui

Adam și supușă puterii Satanei. Ei cer ca toată lumea să preamărească pe Iehova și să i-se adreseze pe un glas de biruință: pentru că el este biruitorul tuturor puterilor răului și al pământului întreg.

“Psalmul descopere schimbarea ce i-a loc în ordinea guvernării divine. Dumnezeu, creatorul, nu a fost Dumnezeu sau protectorul special al nici unui popor afară de poporul ales al lui Israel, cu care a făcut legământ, și căruia i-a zis: „Numai pe tine te-am cunoscut dintre neamurile pământului.“ (Amos 3:2) Ca Cel prea înalt, el a regulat mișcările oamenilor după voia sa. El nu a fost însă nici Dumnezeu nici regele națiunilor. El e regele numai în Iesurun. (Deut. 33:5) Dar a venit timpul în care Cel prea înalt să ajungă rege peste toată lumea. El va fi Dumnezeu al oamenilor, și nu numai al iudeilor. (Romani 9:24) Toată lumea are să-l preamărească.

“Până acum Dumnezeu nu și-a avut locul său cuvenit între fiili oamenilor: acum însă, cu strigăt de biruitori și în sunet de trâmbiță, el triumfează peste dușmanii săi. Numai numele lui Iehova „singur se va înălța în ziua aceea.“ (Isaia 2:11) „Dumnezeu domnește peste popoare. Dumnezeu sade pe sfântul său tron“ (Psalm 47:8), pentru că să ajute și să mântuiască poporul. Căpeteniile popoarelor pământului, adică cei mai învățați ai popoarelor, se adună împreună cu prinții Dumnezeului lui Abraam. (Vers 10) Sămânța pământescă a lui Abraam adică prinții de pe pământ ai lui Dumnezeu, par a fi acei cari vor deținea scuturile sau locurile puterii: iar lumea se adună la poporul ales al lui Dumnezeu pentru ca să primească dela el fericirile despre cari s'a făgăduit foarte de mult că au să vină prin Abraam: iar Dumnezeu este foarte înălțat.—Isaia 2:4.

“Celalalt psalm pe care l-am luat pentru studiu, al 67-lea, are un aranjament la fel. Psalmul 66 face apel la întreg pământul să preamărească cu bucurie pe Domnul și să vestească măririle numelui lui. El mai atrage atenția (V. 3) asupra grozavei opere ce o va face Dumnezeu în zilele grozave, când va supune pe dușmanii săi. Acest psalm vorbește deci tot despre stabilirea împărăției.

“Psalmul 67 se începe cu rugăciunea: „Miluște-ne Doamne și ne binecuvântează, fă să lucească fața ta peste noi.“ Aceasta sub evidenta inspirație a înaltei binecuvântări preotestice. (Numerii 6:24-26) Rugăciunea aceasta vor avea să o caute curând israeliții restabiliți. Ei își vor da seamă că sacrificiile zilei de Ispășire au fost oferite în cer, și vor căuta la fața lui Dumnezeu pentru fericirile cari vor urma. Aceasta înseamnă că Israelul trupesc își va fi dat seama de primirea jertfei adusă în favoarea lor de către Isus Christos în cer și va constata, că în sfârșit—spre deosebire de ceace au învățat ei—adevăratele sacrificii se aduc în cer și nu în templele de pe pământ.

“Toate aceste scripturi au însă și unele părți cari privesc Israelul spiritual (Romani 15:2-4); și fără îndoială cuvintele acestea ne vorbesc despre poporul Domnului care la acea dată se va ruga pentru împlinirea promisiunilor. Pasagiul corespunde cu Isaia 62:1, și are aceeași legătură. Binecuvântările bisericiei, care acum îmbucură favoarea specială a Domnului, au scopul de a vesti la toate popoarele sănătatea salvatoare a Domnului. (V. 2) Biserica cea dintâi, apoi mai târziu Israel, vor vedea că Domnul a venit casă judece lumea cu dreptate și să dom-

nească peste toate națiunile pământului. Toată lumea va preamări atunci pe Domnul, iar când inimile popoarelor se vor îndrepta spre dreptate către Dumnezeu, binecuvântarea lui Dumnezeu se pogoară și lățește peste întreg pământul. „Pământul să dea fructele sale, binecuvânteze-ne Dumnezeu, Dumnezeu nostru, binecuvânteze-ne Dumnezeu, și să se teamă de el toate marginile pământului.“—Vs. 7, 8.

“Biserica, călăuzită de Domnul, care acum s'a reîntors, îndeplinește acum acest plan, declarându-i adevăritatea; ea a propovăduit mult timp atât restaurarea omului cât și deslegarea pământului din blestem; pentru că zilele restituirii sunt și pentru om și pentru moștenirea lui. (Facerea 1:26-28) Chiar și acum, când suntem încă sub blestem oriunde natura este binevoitoare, pământul se preface într'un loc minunat; iar unde natura este ajutată de străduința omenească, ea își descopere câte una din resursele ei ascunse și produce lucruri uimitoare. Când însă binecuvântarea lui Dumnezeu va fi peste lume, toate frumusețile și bogățiile de astăzi vor fi întrecute. Ni-se dă o măreață icoană a acestui lucru: Pământul este fericit, fiindcă îi strălucește zâmbetul lui Dumnezeu: omul este fericit pentru că este una cu făcătorul său; iar Dumnezeu este fericit pentru că poporul său i-a fost restituit și pentru că nu mai e nevoie să-și mărginească grația sa către familia sa umană și către locuința acesteia, pământul.—Isaia 60:13; Ieremia 9:24.

UN MARE COR DE ALELUIA

“Așezarea psalmului 100 este aceeași ca și a psalmilor 47 și 67. Incepând dela psalmul 93, tema tratativ este aceea a restabilirii împărăției dreptății. Judecățile Domnului să arată pe pământ; mărirea lui să arată popoarelor, și zi cu zi poporul său vestește mântuirea. (Psalm 96:2) Credincioșii mărturisitori ai lui Dumnezeu sunt angajați acum cu asiduitate la această operă a lor, împlinind psalmul. Ei predică întregii lumi să dea lui Iehova mărirea datorită numelui lui. (Psalm 96:8) Iar pământul în scurt după aceasta, clătinându-se din temelii sale, asemenea unui om beat, se va fi restabilit sub Domnia Regelui păcii, pe solida stâncă a promisiunilor lui Dumnezeu și a grațioaselor lui scopuri.—Psalm 98:9.

“Psalmul 100 este ca un mare cor de Aleluia față de aceste înmuri de preamărire! Probabil el trebuie socotit ca unul dintre ultimele mesagii vestite de istorică oamenilor; și este cert, că el va fi unul dintre întâii psalmi care va fi cântat de vrednicii de demult—profeți, de căpeteniile din toată lumea, cari vor continua a sluji Domnului după ce biserica va fi gloriificată. Poporul lui Dumnezeu își dă acum seamă că timpul a venit, timpul în care să conforteze popoarele lumii și să le spună să se bucure de mărirea împărăției. (Isaia 61:1-3) Psalmul-100 este expresiunea dumnezească a mesajului care îndreaptă pe răscumparații Domnului către Sion. (Isaia 35) Lumea a umblat până acum fără Dumnezeu; mii de milioane au trăit și murit în cea mai mare ignorare a lor. Privitor la caracterul și la scopurile lui, milioanele de creștini au răătăcit într'un întunec la fel de des ca al păgânismului. Mesajul va trezi însă nu peste mult pe toată lumea, spunându-i să se bucure în Domnul și să se veselească; să vină înaintea lui cântând, și să-i servească cu bucurie.

¹³Devastările din lume, nimicirea oricărei instituții a lumii rele de sub domnia Satanei, restaurarea lui Israel și lucrurile acestea de mai sus văzute ca o împlinire a profeției, vor convinge pe toată lumea, că domnia s'a schimbat și că Domnul și-a luat în primire împărăția și Domnia. Psalmistul pare a repudia convingerea de azi a lumii despre o renaștere prin învățătura evoluționiștilor. El cere poporului să recunoască că Iehova este Dumnezeu și că „el ne-a făcut și nu noi înșine.”—Ps. v. 3.

Omul a fost învățat să socotească că evoluează și că își este singur făcător și se poate îngriji de sine înșuși, scotându-se pe sine dintre celelalte lucruri din lume. Marea învățătură însă, pe care trebuie să o învețe omul este să-și dea seama despre neputința sa și despre aceea, că nu se va putea mântui decât cu ajutorul lui Dumnezeu. Iar învățătura aceasta îi stă la îndemână: porțile bisericii sunt larg deschise (V. 4) Fiii izgoniți ai lui Dumnezeu se pot întoarce acum la el cu mulțumire: pentru că s'a găsit pretul răscumprării lor, iar drumul le stă deschis. (Isaia 62:10) Venind, ei vor vedea că Dumnezeu este bun, că îndurarea lui este veșnică și rămâne din neam în neam.—V. 5.

¹⁴Psalmii, asemenea profetiilor, văd în Israel o vie care la timpul hotărât de Dumnezeu va înflori și înmuguri, umplând fața pământului cu rod. (Psalm 80: Isaia 27:6) La fel cu alte scripturi, și mult mai mult decât altele, psalmii ne vorbesc despre mărirea lui Dumnezeu care se va extinde peste întreg pământul și peste toate popoarele. Mulți psalmi exprimă foarte de aproape cercările prin care va trece biserica în timpul așteptării ei. Se rezervă în ei cântece și imnuri pentru biserică, iar sfinții s'au exprimat ca în rugăciune cu aceste imnuri. Altfel însă ele sunt cântece ale Regelui și împărăției: iar acum când timpul pentru înființarea împărăției a sosit, sfinții își umplu gurile cu cântece de bucurie și imnuri de preamărire; iar ultimul cuvânt al psalmului din urmă este o mare culminație, a preamăririi, ca și când ar avea să fie ul-

timul cuvânt ce va avea să-l spună biserica: „Să-l laude toate lucrurile în care este suflare.”

INTREBĂRI PENTRU STUDIU BEREANE

Când scripturile ne vorbesc despre cântare, bucurie și înălțare, la ce se referă de obicei aceste cuvinte? § 1.

Ce urmărește, și când se aplică lecțiunea noastră? § 2.—

Care este așezarea psalmului 47? Cine vor fi reprezentanții împăratului pe pământ? § 3.

În ce chip se va mișca pământul din temelii? § 4.

Ce întărire găsim în Psalmul 46? Face Dumnezeu război pentru a pune capăt războiului? § 5.

Are poporul lui Dumnezeu vre-un mesaj pentru popoarele de astăzi ale pământului? § 6.

Regulează Dumnezeu, în general, mișcările oamenilor? Avut-a el o specială grijă pentru Israel? Fi-va el Dumnezeul tuturor oamenilor? § 7. 8.

Ce se învață în psalmul 67? Aplică-se el astăzi? § 9.

Va vedea Israel vreodată adevăratele jertfe pentru păcate și le va admite? § 10.

În ce chip vor fi văzute și primite binecuvântările lui Dumnezeu? care va fi rezultatul? § 11.

Ce face astăzi adevărata biserică? De ce vor fi fericiți: pământul, oamenii și Dumnezeu? § 12.

Care este mediul psalmului 100? Ni-i arată el angajați cu asiduitate pe mărturisitorii lui Dumnezeu? § 13.

Cine va continua vestirea lui Dumnezeu după ce biserica va fi glorificată? Este vre-un prospect deschis pentru lumea umană? § 14.

Cum au să fie reprobati evoluționiștii? De ce? Când? § 15.

Ca vie, când va înflori și rodi Israel? Care poate fi ultimul cuvânt ce-l va spune lumii biserica? Cum poate fi aceasta adevărat, dacă trecerea bisericii înseamnă sfârșitul oricărei speranțe? § 16.

Watch Tower, 1 Octombrie 1923.

COMENTARI PENTRU TEXTUL RUGĂCIUNII DELA ADUNARE

TEXT PENTRU 5 DECEMBRIE

*„Voi fiindcă sunteți pietre vii, clădiți sunteți casă spirituală
1 Petru 2:5.*

A VEM ACI încă o figură de stil minunată. Se arată în ea Christos ca o clădire minunată, operă a lui Dumnezeu Tatăl. Principala piatră unghiulară a acestei minunate structuri spirituale este Fiul său iubit, Isus Christos. Mai sunt 144.000 de pietre mai mici, cari au să fie așezate în construcția spirituală. La început pietrele acestea mai mici erau colturoase, și nu corespundeau principalei pietre unghiulare. Domnul, cu grațiozitate și iubire, a început a cisela, polei și prepara pietrele mai mici, cari când vor fi gata, se vor așeza fără nici un zgomot în marea clădire, al cărei tip a fost templul lui Solomon. Când va fi gata, această minunată structură spirituală va fi locul de întâlnire al lui Dumnezeu cu omul. Ea este organizația lui Dumnezeu și i-s'a zis Sion, fiind aleasă de Domnul ca locaș al Său.

Ca o condiție care precedează așezarea fiecărei pietre în acest templu ce se contemplă, fiecare

piatră trebuie să se asemene principalei pietre unghiulare; iar aceasta se va ajunge pe calea transformării prin spiritul sfânt. Această transformare reclamă colaborarea cu Dumnezeu a fiecărui membru, și mai cere fiecăruia să fie cu seriozitate activ, energic, supus, cu credință și loial. Ea reclamă o îndeplinire de bună voie a datoriei și obligațiunii impuse de Domnul asupra reprezentantului și ambasadorului său. Pentru unii ca aceștia slujirea pentru Domnul este o bucurie și o întărire.

În proporția în care fiecare are spiritul învățătorului și în care își apreciază acest privilegiu, fiecare se va strădui să servească Domnului și să colaboreze cu el la vestirea împărăției, care va fi expresiunea voinței Domnului între oameni, și va restaura pe om în starea de perfecție și va umple pământul cu un neam fericit și glorios.

TEXT PENTRU 12 DECEMBRIE

„Gândirea spiritului este viață și pace.”—Romani 8:6.

N OUA creațiune, în Christos, are promisiunea unei vieți veșnice, pe planul divin. Numai cei concepuți de spirit pot avea o asemenea

speranță. Transformarea noiei creaturi după asemănarea Domnului Isus, este într'un proces continuu. Domeniul acestei acțiuni este intelectul, mintea; de aceea acolo are să aibă loc transformarea. A fi spiritualicește înțelept, înseamnă a avea o minte care poate discerne lucruri spirituale. Așa ceva, pentru omul natural, este o imposibilitate. (1 Corinteni 2:14) Când cineva este dăruit cu spiritul sfânt, începe a vedea lucrurile spirituale. Promisiunea ce i-se face atunci, este aceea a vieții, cu condiția că va continua să fie înțelept spiritual, cu mintea adică, că va continua să-și preocupe mintea cu căutarea lucrurilor prețioase din Cuvântul lui Dumnezeu și se va strădui să-și conformeze viața principiilor de dreptate ce le anunță Cuvântul.

Ceeace se opune minții spirituale este mintea carnală. Aceasta din urmă înseamnă a avea mintea ocupată cu lucruri care aparțin trupului, cu lucruri care sunt egoistice. Ca o creatură nouă să urmeze pe această cale, înseamnă să fie bolnavă spiritualicește, iar ca să continue pe acest drum, înseamnă să se ducă la moarte. Dacă noua creatură vrea să se dezvolte tot mai mult și mai mult, asemănarea Domnului nostru, care este capul creaturii noi, creatura aceasta trebuie să-și ocupe mintea cu lucruri care aparțin împărăției lui Dumnezeu, și trebuie să-și potrivească viața zilnică în armonie cu legile de dreptate ale împărăției lui Dumnezeu. De aceea preocuparea creaturii noi este una cu preocuparea Regelui. Ei trebuie să

se intereseze de lucruri cari țin de împărăția Domnului. De aceea ea se va ocupa sânguincios cu îndreptarea sa cât mai bună pentru ca să oglindească pe Domnul, și se va strădui serios să reprezinte credincios pe Domnul, atât în cuvânt cât și în faptă. Urmează deci, că o asemenea faptură trebuie să slujească activ pe Domnul la toate ocaziunile, și că acest serviciu trebuie să fie călăuzit de o iubire venită din inimă curată, și să fie făcut cu bucurie.

Iubirea și bucuria sunt fructe ale spiritului care se dezvoltă în unul care este cu mintea spirituală și care continuă credincios pe această cale. Pentru unul ca acesta făgăduința este sigură iar răsplata negreșită. Atât promisiunea cât și răsplata mării sunt îndemnuri pentru unul cu mintea spirituală. Cu cât mintea omului se centralizează mai mult asupra Domnului și asupra împărăției lui, cu atât mai grabnică va fi dezvoltarea noiei creaturi. Mintea, centralizată astfel asupra Domnului, reflectează imaginea Domnului, așa că alții pot să vadă că un atare umblă cu Isus și învață dela el. Mintea spirituală devine deci un obicei, iar dezvoltarea noiei creaturi este rapidă și sănătoasă. Această dezvoltare ajunge la maturitate la timpul său statorit de Domnul; iar atunci Domnul binevoiește a da unei astfel de creaturi marea răsplată a vieții eterne din planul divin. Frumoașă este această promisiune! Și minunată este răsplata ei.

Watch Tower, 1 Noembrie 1923.

„NU DUPĂ CUM VĂ DĂ LUMEA“

„Că partea lui Iehova fu poporul său, Iacob soarta moștenirii sale. Aflatu-l'a în pământ deșert, în loc singuratec, plin de urlete și de slăbătăriune. El îl înconjură, îl conduse și-l apără ca lumina ochiului. Precum vulturul mișcă cuibul, plutește peste puii săi, își întinde aripele sale; îi ia, îi poartă pe aripele lui; așa îl conduse Iehova singur, și nu fu cu dânsul zeu străin.“—Deuteronomul 32:9, 12.

VENERABILUL Moise, inspirat și călăuzit de spiritul sfânt, ne descrie în cuvintele de mai sus în ce chip s'a purtat Iehova față de Israel și, de vreme ce Israel a fost „spre a da dovadă de cele ce erau să fie vorbite“ (Ebrei 3:5), noi putem bine și cu folos să aplicăm pildele cuprinse aci la noi, cari, ca membrii ai Israelului spiritual, suntem puși acum la probă dar avem credința că „nu vom cădea în aceeași pildă a neascultării“ în care a căzut Israelul trupesc. — Ebrei 4:11.

În versul al optulea Moise ne arată cum Dumnezeu a diriguit în așa fel destinele tuturor popoarelor, încât expansiunea și creșterea lor să servească bună starea viitorului său popor al lui Israel. Ori de câteori teritoriile popoarelor au fost împărțite după limbă și condițiunile climatice, și oricari au fost mijloacele cu cari Dumnezeu a făcut împărțirea aceasta, Israel ne este descris ca unul bine plăcut lui Iehova și ca unul care devenit o parte pe care și-a însușit-o.—Deuteronomul 7:6.

Versurile 10—12 ne arată cum a condus și susținut Iehova pe tânără națiune în încercările ei literare și figurative din deșert. După cum la desenarea unui râu geograful învățat nu dă

nici o atenție marilor mlaștini și bălți stătătoare, cari se pot întinde peste șes, ci numai apei curgătoare; tot astfel și rutinatul văzător al scopurilor avute de Dumnezeu cu națiunile pământene, se impresionează puțin de vastele și impunătoarele întinderi ale Egiptului, Asiriei, Ninivei și Babilonului, dar observă cu cel mai mare interes orice mișcare a lui Israel, a micului părau al umanității care a avut să progreseze mereu până la împlinirea scopurilor aceleia care orânduiește toate lucrurile după sfatul propriei sale voințe. — Efeseni 1:11.

BISERICA ÎN PUSTIE

Încercările din deșert ale bisericii (Fapte 7:38) au fost orânduite fără îndoială pentru ca să se poată vedea că toate binecuvântările vin dintr'un izvor divin și una dintr'unul uman; pentru că acolo [în pustie] ei nu au avut nici un fel de legătură cu lumea din afară, ne putându-și asigura nici hrană nici învățătură — ei le-au fost furnizate amândouă de către Iehova. Nici un dumnezeu străin, ca Baal sau Astarot de pildă, nu li-au putut fi de niciun ajutor.

Moise li-a dat acolo o pildă, care trebuie să-i fi fost lui foarte cunoscută, aceea despre un vul-

tur feminin ce-și tratează puii. În versurile 10 și 11 el se referă la două faze ale activităților vulturului. Iehova ne este descris ca un vultur, care întâi își încălzește, nutrește și apără puii slabi, apoi ia cu sine poporul de vulturasi, îi învață să zboare, îi apără contra oricărui nenoroc. Se ia și maternitatea și paternitatea, pentru a se ilustra relația lui Iehova față de fiii săi; și acesta este unul din cazurile în care se ilustrează acea gingașă și totuși înțeleaptă duioșie părintească.

Israel a fost găsit de Iehova (a se compara cu figura copilului expus din Ezekiel 16:3-6) într'un timp când el era fără casă și putea să piară din cauza lipsurilor; Iehova l-a luat pe Israel în grija iubirii sale, și a fost dus întămplător într-o țară care avea în abundență tot ce trebuia lipsurilor lui. — Ieremia 2:6, 7.

Clausa care urmează ne descrie primejdiile din pustie — pustietatea deșertului și pe fiarele urâtoare cari umblau pe acolo. (Deuteronomul 1:19) Cuvântul „dșert” întrebuintat aci, implică un întins sălbatic și pustiu. (Vezi Psalm. 107:4) Mai târziu Domnul l-a înconjurat și apărat pe Israel; l-a înconjurat cu protecția sa (vezi Psalmul 32:10); ca pe pupila ochilor săi—o figură a ceea ce este mai drag și scump—l-a apărat Iehova cu toată jeloasa sa grijă.—Psalm 17:8, 9.

DEPRINDEREA CREDINȚEI

Cuvântul vultur din Biblia noastră este tradus după hebraicul *nesher* care nu este egal cu vulturul nostru, ci este soiul de vulturi numit grifon și care este atât de frecvent în Palestina, încât nu-l pierzi nicicând din vedere, nici pe munți, nici pe șes. El este cel mai mare și impunător din neamul vulturilor.

Este aceeași pasăre despre care amintește Domnul nostru în Matei 24:28.

Figura din Exodul 19:4 este astfel întrebuintată de Moise, încât să illustreze paterna afecțiune cu care Iehova l-a deprins pe Israel la o credință care să nu depindă de nici o împrejurare ci numai de el singur. În tocmă cum un vultur își strică cuibul numai ca să dea curaj de sbor micuților, dar tot atunci zboară deasupra lor pentru că să le fie aproape și să-i sprijine pe aripile sale, tot astfel și-a întins și Iehova aripile sale pentru Israel apărându-l până când acest tânăr popor și-a dezvoltat puterile sau până când i-s-au dat ocazii ca să și-le dezvolte.

Acurateța acestei ilustrări, a fost confirmată de nenumărați naturaliști. Un autor scrie: „Când puii îi sunt destul de mari ca să zboare, vulturul își strică cuibul pentru că să-i silească să-și încerce puterile în zbor, iar ea zboară deasupra lor ca astfel ei imitând-o să poată învăța cum să-și întrebuinteze aripile; când însă ei nu vor să zboare, îi ia pe aripile sale întinse și ducându-i sus în aer, îi lasă de pe sine silindu-i să-și exercite puterile lor”.

PUII VULTURULUI

Naturalistul Davy a făcut de pe vârful unui munte această observație: „Doi vulturi părinți

Ben Navis își învățau puii, două mici păsări, să zboare. Ei făcuseră întâi rotocoale mici și puii îi imitară; și-au luat apoi puii pe aripi, apoi așteptară până când aceștia și-au făcut întâiul zbor; când se păruă obosiți, îi ținură pe aripile lor întinse. Pe urmă puii făcuseră un al doilea viraj, mai mare, ridicându-se în totdeauna către soare și lărgindu-și cercurile zborului în așa fel, că făcuseră o mare ascensiune spirală”.

Să ne însemnăm, că dupăcum în școala elementară a poporului lui Dumnezeu sunt patru cursuri, și anume: 1, „aflarea” lui, 2, „înconjurarea” lui, 3, „instruirea” sau călăuzirea lui și 4, „apărarea”, tot astfel sunt patru puncte chiar și ale celui mai avansat curs de instrucție de care vorbim, adică: 1, stricarea cuibului, 2, zborul păsării mame deasupra puilor, 3, întinderea aripilor ei, și 4, purtatul lor pe aripile ei. Tot astfel și Domnul deprinzându-și poporul micuț încuibat să zboare, l-a alăptat cu grijă, l-a hrănit până ce a ajuns în stare a se supune și la alte metode de instruire, cari aveau ceva mai mult din divină disciplină a vieții.

SOCIETATEA DEȘARTĂ A PĂMÂNTULUI

Termenul „pământul deșert” ne sugerează ceva sterp, arid, solitar. Deșertul este o parte de pământ lipsită de provizia apei, și după cum pământul este un simbol al societății omenești, tot astfel și deșertul este un simbol al societății omenești din stadiul de acum, în cari apele improprietătoare și întăritoare ale adevărului sunt foarte greu de găsit. Starea aceasta de deșertăciune se datorește influenței Satanei în treburile pământului; pentru că el „prefăcu lumea într'un pustiu” (Isaia 14:17), deoarece el a îngreuiat omului aflarea și păstrarea adevărului.

Undeva în această stare de înstrăinare dela Dumnezeu, undeva printre acei cari suferă din lipsa de relațiuni cu Iehova, și deosebit de El, a fost aflat poporul Domnului.

Cunoaștem prea bine neagra istorie a păcatului și osândirii, a necazurilor, suferințelor și morții. Și ca un rezultat al acestora, întreaga lume este un deșert, „lumea întreagă zace în cel Rău” (Ioan 5:19); toți sunt lipsiți de mărirea și tovarășia lui Dumnezeu Tatăl.

Dar nu e numai un deșert, ci este un pustiu și un mare urlet; atât de mare este lipsa tovarășiei divine, încât mii și chiar milioane mor, cu toate că dacă ar face ceea ce este mai bun, ar putea trăi și numai cu pâine. Ce bucurie pentru inimile noastre când învățăm despre îmbucurătoarea veste că acest deșert nu va dura veșnic, pentru că din acelaș deșert vor izvorî izvoare, dupăcum ne spune profetul într'o izbucnire de fericită anticipație. (Isaia 35:6) Pustiul și uscatul se vor bucura atunci, deșertul se va veseli și va înflori ca rosa. Iar lumea nu va mai avea să rățăcească prin el însetată după apa adevărului și flămândă de pâinea vieții.

ÎNȚELEPCIUNEA CA ÎNVĂȚĂTOR

Vulturul este întrebuintat în scripturi pentru a reprezenta atributul ceresc al înțelepciunii. (Apoc-

calipsul 4:7) Așa în acest loc putem să înțelegem, că vulturul reprezintă orânduirile providențiale ale lui Dumnezeu, cari sunt făcute și plănuite în înțelepciunea lui. După cum din trupul pasării cresc aripi, tot astfel sunt și pentru timpurile marilor noastre slăbiciuni unele proptețe providențiale speciale.

Unitatea instrucțiunilor lui Iehova privitoare la poporul său se vede clară din treburile avute de el cu Israelul trupesc. Jidovii au fost găsiți în deșert, au fost înconjurați de el, au fost instruiți și apărați, acolo în cuibul lor din Egipt. Au avut acolo experiențe plăcute și neplăcute; au fost semne de grație divină și lovituri de ale persecuțiunii egiptene; dar „cu cât mai mult îi apăsa, cu atât mai mult se înmulțiau și se întindeau”. (Exodul 1:12) Și tocmai acesta a fost scopul pe care l-a avut față de ei Iehova pe când erau în cuib. Ei au crescut și s’au dezvoltat acolo în privința națională, pe o scară minunată; iar scripturile ne spun, că înmulțirea lor era nespuse de miraculoasă.

Cu timpul înțelepciunea divină a văzut că Israel a avut destul timp să învețe a zbura, și să încezeze a mai atârna de împrejurările din Egipt, și să învețe că Iehova este Dumnezeu și este independent de mediu, de împrejurări, de nașteri sau alte cele. Atunci cuibul egiptean li-a fost stricat, iar tânăra națiune a fost scoasă de acolo, dar nu pentru a fi primejduită, ci pentruca credința ei să se desvolte până la puncul cel mai înalt.

STRICAREA CUIBULUI DIN EGIPT

Jidovii au fost scoși de-acolo sub Moise, după cum spune Exodul 19:4: „Voi ați văzut ceea ce am făcut egiptenilor, și cum v’am purtat pe voi, ca pe aripi de vultur, și v’am adus la mine”.

Psalmistul descrie cum ei au tras numai un folos temporar din această miraculoasă scăpare a lor, și spune că ei nu au dat loc să lucreze în sânul lor, credința necesară; după cum este scris: „I-a mântuit din mâna celui ce îi ura, și i-a scăpat din mâna neamicului. Și apele acoperiră pe apășătorii lor, nici unul dintr’înșii nu rămase. Atunci crezură în cuvintele sale, căutară lauda lui. Dară iute uitară faptele sale, nu așteptară sfatul său și se cuprinsă de poftă în pustiu, ispitiră pe Dumnezeu în mijlocul deșertului. Și el le dădu cererea lor, dară trimise uscăciune în corpurile lor.—Psalm 106:9-15.)

Prin purtarea lor ei au zis: Noi ne dorim înapoi în cuibul din Egipt; am obosit să tot sărim dintr’un loc într’altul. De ce ne-a scos pe noi Dumnezeu din cuibul nostru de acasă, indiferent că au fost spini în el? Ei s’au plecat înaintea propriei lor minții. El i-au provocat pe Dumnezeu și au devenit un exemplu de murmurare și de vulturi ne folositori. Israel nici când n’a învățat de fapt lecția unei depline credințe în Dumnezeu—și ce prilej au pierdut prin aceasta! Tot mereu ei au fost luați pe aripile de vultur, și tot mereu purtarea de grijă a lui Dumnezeu s’a manifestat peste ei, până când sub domnia lui Solomon penele lor au crescut frumoase. Națiunea aceasta a avut însă mai multe pene de cât putere, așa că la un moment au fost găsiți nevrednici de

a mai fi ținuti sub tutela și sub conducerea înțelepciunii divine și nevrednici de răsplata principală.

INSTRUIREA IZRAELULUI SPIRITUAL

Figura citată se referă fără îndoială la Israelul carnal, totuș să considerăm experiențele Israelului spiritual, pe biserică, și să vedem dacă și aceasta a avut atari instrucțiuni și o atare călăuzire. Oul de vultur a fost mult timp clocit, planul divin a fost de mult expus în făgăduința lui Abraam, și desăvârșirea lui n’a așteptat decât timpul și stările potrivite.

Veacuri dearândul oul a rămas la aparență sterp, ne arătând nici un semn de viață. La sfârșit promisiunea privitoare la sămânță s’a împlinit, iar la Rusalii au apărut semnele vieții privitoare la trupul sămânței. De atunci încoaice mica biserică a fost ținută, nutrită și dresată așa cum numai o mamă duioasă o putea, și toate acestea în cuibul jidovesc, în tocmai cum Israelul trupesc a fost crescut și s’a întărit în cuibul egiptean.

Ierusalimul și Iudea, și datinile jidovești, toate acestea au format cuibul sau condițiunea de suport moral în toată străduința după spirit a tânărului Israel. Cum s’ar fi putut susține biserica de odinioară, dacă nu prin credința generală în Dumnezeu, prin generala acceptare a profetilor, și prin prezența speranței mesianice la poporul jidovesc? Casa fiilor n’ar fi putut în nici un caz supraviețui; dacă era așezată pe rolul pustiu și stâncos al păgânismului. Biserica n’a fost nici prea bruscă nici prea curând smulsă din cuibul ei. Spațiul de timp dintre cuibul dela Rusalii și pustierea Ierusalimului și a Iudeii a fost un mare prilej de a aduce hrana apostolică în gura deschisă a întâilor credincioși, pentruca biserica să aibă timpul necesar pentru asimilarea învățăturilor și pentruca să-și dea seama că a venit un timp de absolută schimbare în vârste. Se poate că acesta a fost adevăratul motiv pentru care statul jidovesc s’a menținut unit timp de mulți ani după expirarea favorului special dat națiunii și indivizilor în parte.

Dar nu a fost hotărât ca biserica să rămână deapururi în cuibul ei. Timpul încercărilor mai mari a venit; și când ea a devenit destul de puternică și mare, pentruca să se supună sigură acestor încercări, cuibul ei a fost stricat. Ca și în cazul literal, cuibul însuși nu a avut o valoare specială. Valoarea lui a fost numai în raport cu scopul, iar acest scop a fost de a forma o bază de operații pentru micii vulturi din vârsta evanghelică.

PREGĂTIREA BISERICII PENTRU ZBOR

Dacă Ierusalimul dănuia, am putea crede cu certitudine, că planul dumnezeesc privitor la propagarea evangheliei și la activitățile bisericii în țările apusene, avea să se împlinească pe alte căi. Când ciocurile și ghiarele armatei romane au făcut cuibul bucățele, credincioșii au fost siliți cu toții, să privească mai cu încordare la Tatăl ceresc. A fost într’adevăr o criză atunci. Dar a avut oare de pierdut ceva biserica din epoca evanghelică, fiind ea silită să-și uite cuibul? Nici istoria și nici

sugestiunea textului nostru nu ne arată că s'ar fi întâmplat așa ceva.

Biserica primitivă profită atât de pe urma cuvântului și asistenței spirituale a apostolilor, încât încurând ea a putut să-și întrebuințeze din plin aripile și să se ridice cu mult peste negrii nori ai turburărilor și persecuțiilor și competițiilor care acoperea pământul, și să ajungă la purul eter al bucuriei nemărginite (1 Petru 1:8) asemenea vulturului în aer. (Proverbele 30:19) Mai târziu, în timpul când biserica făcea experiențele pustiului dealungul vârstelor întinse, biserica a făcut uz de aceste aripi vulturești și de emanațiile înțelepciunii divine; pentru că pe acestea a putut să se razime și să se ridice de pe ele sigură în măsura în care și le-a știut face ale sale și în care a știut să le întrebuințeze.—Apocalipsul 12:14.

Către sfârșitul epocii evanghelice biserica și-a uitat de înalta ei misiune; ea a obosit virând în aerul pur al speranțelor și aspirațiilor și s'a îndreptat spre vechiul cuib al dreptății moraliste și umanitariane. Ea s'a agățat de vârfurile de copaci și de suporturile „cetățeniei creștine” și a ajuns chiar să umble nedemn pe jos și să aibă muzici de jazz și vodevile, spre marea ei primejdie de a fi prinsă în lațul păsărilor. Apoi din nou biserica a fost apucată și ridicată, ajutată fiind să-și dezvolte puterea aripilor, credința.

STAREA NOASTRĂ NATURALĂ DIN NAȘTERE

• Dar oricât de potrivit s'ar aplica textul nostru la lucrurile avute de Domnul cu poporul său îndeobște, este evident că el se potrivește și mai mult experiențelor fiecăruia dintre noi în parte. Fiecare dintre noi a fost găsit în această condiție a pustiului pământesc, fără vre-o favoare a lui Dumnezeu, fără apa adevărului și separații de tovarășia cu Tatăl „prin lucruri rele”. (Coloseni 1:21) În timpul acestei stări pustie, noi am pierdut orice plăceri cu el [cu pustiul]. Experiențele vieții au reacționat în așa fel asupra noastră, că am încetat de a mai aproba și admira strălucirea jucăreilor pământului. Am ajuns pe punctul unde a trebuit să umblăm după izvoare de adăpare (Faptele 17:27) și după secul din fața soarelui arzător al condamnării divine care a venit asupra noastră din cauză că eram membri ai neamului adamit.—Romani 5:18.

Dar, dacă Domnul este în stare să vadă ce este rău și ce este bun (Proverbe 15:3, și dacă nu este nici o făptură ascunsă ochilor lui (Ebrei 4:13), cum se poate spune, că el ne-a găsit? Răspunsul este, că noi nu eram totdeauna acolo, ca unii din poporul său erau de aceia cari îl doriau. Noi am fost găsiți de el mult asemenea aceluia care descopere câteva grăunțe coapte de timpuriu. Noi trecem printr'o holdă astăzi și nu găsim nimic, iar în ziua următoare găsim câteva spice cari s'au copt între timp. Ca spice ele erau acolo și în ziua anterioară, dar nu erau acolo ca spice coapte. Din cauza influențelor la cari au fost supuse, ele s'au schimbat din generala stare de ne-

GĂSIȚI DE IEHOVA

coacere într-o stare în care ele au devenit atrăgătoare.

Tot astfel și Iehova, odată uitându-se asupra pământului, a putut să se vadă, dar nu a văzut ceea ce doria în noi. Inimile noastre erau încă în acord cu lumea și cu idealurile ei și nu erau de acord cu dreptatea. Totuși influențele și încercările cari au urmat au schimbat starea noastră și noi ne-am predat orânduirii Tatălui. El a început atunci a ne da o serie de ajutoare și îndemnuri cerești: Ne-a ocrotit cu binevoitoarea orânduire a răscumpărării noastre prin Isus Christos; și de fapt toate bunătățile sale s'au extins asupra noastră prin Domnul și Mântuitorul nostru Isus Christos. (1 Corinteni 8:6) El ne-a adăpostit „în umbra unei stânci mari pe un pământ însetat” (Isaia 32:2); și micul izvor al adevărului a început a fi apreciat de noi și s'a mărit pentru noi în urma înrudirii noastre cu Isus Christos, cu Stânca.

În acel sol ud al inimii a căzut buna semăntă a împărăției și din aceasta vor emana ca dintr'o stâncă influențele răcoritoare și întăritoare ale fericii tuturor oamenilor.

O, să nu facem nimic care ar putea stânjeni creșterea, în această mică oază a deșertului! O, dacă am face totul pentru a zidi unul pe altul, în credința sfântă ca noi să nu fim aflați că suntem fântâni fără apă! — 2 Petru 2:17.

INSTRUIREA ȘI OCROTIREA NOASTRĂ

După aceasta, în bunătatea sa, Domnul ne instruește; el ne dă cunoștință destulă pentru a ne ajuta să facem consacrarea noastră, apoi ne dă cunoștință suficientă pentru a fi credincioși acestei consacrări până la moarte.

El ne ține, sau ne ocrotește, ca pe lumina ochilor săi. Lumina ochilor este cea mai remarcabilă ocrotită, fiindcă este un organ expus și sensibil. Prin acest mic orificiu se filtrează toată lumina care ne stimulează simțul văzului. Ea este acoperită de carnea cea transparentă și împrejmuată de un cadru osos, de două ori arcuit și foarte puternic. Dacă un obiect mai mare se apropie de ochiu, el trebuie să spargă întâi această gardă osoasă de afară, și numai după aceea se va putea atinge de ochi. Dacă obiectul care se apropie și vine în linia vizuală este mic, ochiul se închide automat apărându-se în acest fel. Învederat, Domnul a dorit să credem, că nu va fi nici o circumstanță care să se formeze atât de rapid și nici o exigență vitală care să se ridice atât de brusc pe care dumnezeiasca înțelepciune și putere n'o poate în mod practic înlătura sau să o îndrume în așa fel în altă parte, în cât interesele eterne ale noii creaturi să nu sufere nici o atingere. Suntem asigurați, că nu au să vină asupra noastră decât ispite de acelea la cari suntem în stare a ne împotrivi (Corinteni 10:13); și că „orice lucrează spre bine împreună, ca pentru unii cari sunt chemați potrivit unei puneri la cale”. — Romani 8:28.

(Continuarea în numărul viitor)

CUPRINSUL „TURNULUI DE VEGHERE“ PE ANUL 1923

IANUARIE

Lumina un simbol al adevărului lui Dumnezeu	3
Soarele zilei noi	4
Intinerul acoperă păgânătatea	5
A binecuvânta pe Dumnezeu și a blestema pe oameni	6
„Curățiți aluatul cel vechi“	7
Înțelepciunea cerească și pământească	7
Limba stărnește focul gheenei	9
Curățirea sanctuarului (continuare și completare)	10
Tempul secerișului	10
Întrebări interesante	15
Tablouri de părete	2

FEBRUARIE

Murmurarea în contra lui Jehova	19
Ogrozavă acuzație	19
Murmurările israelului trupesc	20
Părinții noștri nu ținură seamă	20
Uscăciunea sufletului	21
Oare este Iehova între noi, sau nu	22
Scală-te, fă-ne zei	22
Partea din marginea taberii	23
„Lăcomi foarte“	23
De ce nu s'au temut?	24
Defăimare pământul cel dorit	24
Toiagul înmugurit al lui Aaron	25
De ce au murit Moisi și Aaron	25
Jertfele celor morți	26
Conducă-mă mare Jehova	26
E deschisă chemarea p. Restatornicire?	27
Munca secerișului	30

MARTIE

Faceți aceasta spre amintirea mea	53
Pâinea și vinul	35
Lumina de spiritul sfânt	36
Acesta este sângele meu	37
Făcuți asemenea lui	38
Dacă nu judecă trupul Domnului	38
Să ne examinăm pe noi înșine	39
Cine se poate împărtăși din Cînă	39
Fiiind mai mulți noi suntem o pâine	40
Semnificația vinului	40
Au cântat o rugăciune	41
Modul de procedură la Cîna Domnului	42
Votul meu către Domnul	43
În grădina Ghetsani	45
Munca secerișului (Cap. VI., urmare)	46

APRILIE

Întrebuințați tu mina?	51
Fraților, treziți-vă	55
Răspuns prezenta	55
Înjungierea vîrșimilor	56
Isus trădat și trădat	57
Un vechi document interesant	60
Scrisoarea lui Pilat despre Isus	60
În grădina Ghetsani (vers)	63
Prinderea lui Isus (vers)	63
O scrisoare excelentă	64
Preoții și adevărul	64

MAIU

„Să nu-ți slăbească mânele“	67
Cine e Sionul?	67
Cine sunt eu?	68
Ziua aceea	68
Obosire în facere de bine	69
Încă o mie de colportori!	70
Mijloclorul împăcării	71
„Și Cuvântul trup să făcu“	74
Raportul cinei Domnului	77
Munca secerișului	77
Extra din scrisori interesante	80
„Mulți dormiau“ și dorm	80
Harfa lui Dumnezeu	68
Diverse Anunțuri	66

IUNIE

Privilegiile și datorile bătrânilor	83
Cum devine cineva supraveghetor	84
Studiile bereane	84
Adunările de rugăciune și mărturisire	85
Neglijarea adunărilor	86
Probă de iubire	87
Fericitul privilegiu	88
Întrebări pentru studii bereane	89
Fica Regelui, mireasa mielului	89
Regina și aurul de ofir	90
Regele va dori frumuseța ta	91
Comentări la textele pentru adunarea de mărturisire și rugăciune	92
Munca secerișului (continuare)	94
Scrisori interesante	97

IULIE

Credința și răsplata ei	99
Biserica se apropie de portul reparației	99
Pașii progresivi ai credinței	100
Tempul celor mai grele încercări	101
Mândria, dușmanul creștinului	102
Nedumerirea și pacea	103
Cum poate credința crește	104
Când are să vină răsplătirea	105
Mijloclorul împăcării	106
Munca secerișului	109
Scrisori interesante	112
Altul, căruia îi pare rău după iad	112

AUGUST

Cine este înțelept	115
Înțelepciunea falsă	115
Adevărata înțelepciune	116
Doi domni	116
Indreptați spre înțelepciune	117
Nimenia din nelegiuți nu va înțelege	118
Cunoscuți prin fructele lor	119
Educația nu e totdeauna înțelepciune	120
Preoția lui Melchisedec	121
Scopul unei preoții noi	122
Un preot pe tronul său	122
Melchisedec cel tipic	122
Preoția tipică a lui Aaron	123
Comentări la textele pentru adunarea de mărturisire și rugăciune	125
Munca secerișului (continuare)	126

SEPTEMBRIE

Aplecare a inimei la înțelepciune	131
Inceputul înțelepciunii	131
Unele aplicațiuni practice	132
Înțelepciunea cerească	134
Pacinică, învoitoare, ascultătoare, mi- loasă, iubitoare și dreaptă	135
Comentări la textele de mărturisire	137
O vedere clară a cronologiei	138
Explicația Hartei	139
Citațiuni	140
Cugete de încheiere	141

OCTOMBRIE

Fecioarele	147
Tempul	148
Definițiuni și simboluri	148
Ce deosebește pe fecioare	149
Mirele a întârziat	150
Ele dormiau	151
Miezul nopții	151
Bucuria Domnului	154
Răfuiala	154
Lucru pentru toți	155
Comentări la textele de mărturisire	156
Olivul, Smochinul și Via	158
Abimelech făcut rege	158
Biruințele divine prin Ghedeon	159

NOEMBRIE

Parabola despre oi și carpe	163
Aplicațiunea Milenială a parabolei	163
Cele două clase	166
Fapte concrete	166
Pedepsirea lor	168
Atitudinea Bisericii	169
Olivul, Smochinul și Via	170
Olivii figurativi	171
Lumina, Pacea, Fecioria	172
Smochinul în Scriptură	173
Via și Pocăința	173
Smochine sălbatice nu sunt dezirabile	174
Via Împărăției	175
„Dreptate, pace, bucurie“	176

DECEMBRIE

Ținerea poruncilor sale	179
O poruncă nouă	180
Un lucru de înjunghiere	182
Unele învățăturii misionare ale Psalmilor	185
O protecție ce se îndeplinește acum	185
Un mare cor de Aleluia	186
Textele pentru adunările de rugăciune	187
„Nu după cum vă dă lumea“	188
Biserica în pustie	188
Societatea deșartă a pământului	189
Pregătirea Bisericii pentru zbor	190
Găsirea noastră de Iehova	191
Înstruirea și ocoțirea noastră	191
Diverse anunțuri	178